

vna parte, qua Pannoniæ adiacet, late patentem ingressum habet. per quem proxime Hunni quoque, Attila rege duce, perruperant. & seuo nouæ pestilentia morbo armis, virisque exhausta, vix satis, vel nulla externa accedente calamitate, potentiam, ac statum pristinum retinebat. quippe ante Iustiniani Imperatoris excessum, nouum ipsam morbi genus inceserat, quo per contagionem vulgato non integræ solum stirpes, atque familiæ, sed ciuitates quoque frequentes erant euersæ. hæc inguinaria, ac bubonis pestilentia nominata. quanquam autem Iustino ad Imperiū euocato, vis mali resederat, terror tamen adhuc, atque alienæ prorsus ab armis cogitationes, animis populorum obuersabantur. Huius igitur status haudquaquam Alboinus ignarus, nulla ratione sibi dubitandum esse putauit, quin oblatam occasionem arriperet, atque armis apertam, ac propè desertam Italiam occuparet. Itaque conuocatis popularibus suis consiliū suum relinquendæ Pannoniæ, atque adeundæ Italiæ aperit; Pannoniæ angustias, ac paupertatem, Italiæ copias, affluentiamque proponit, ac facilem eius ingressum, multoque expeditiorem expugnationem ex præsentī rerum statu demonstrat. Neque vero vos, inquit, in desertos nunc, incultosque Pannoniæ calles, sed in opimos, ac frequentes Italiæ agros, neque ad alienas confirmadas opes, sed ad proprium constituendum imperium, ac perpetuas collocandas sedes induco. quod tanta vos facilitate assequuturos polliceor, vt ne gladium quidem victoriae causa vos stricturos opiner; nam per patentem portam sine certamine vlllo ingressi omnia bello, pestilentia, fameq; perculsa, ac prostrata ita reperietis, vt qui vobis resistat, ne armatus quidem vnus sit futurus. quod si ferro, acieue opus fuerit, non erit magni negotij, vos pristina virtute vestra afflictas laborantis iampridem Italiæ opes abiicere, qui integra Hunnorum, Gepidarumq; gentium ferocissimarum, arma fregistis. Quibus rationibus facile persuadet, vti cum coniugibus, & liberis suis se ad transferendas in Italiam sedes sequantur. Neque vero suos commouisse contentus, quo maiore cum multitudine notos in Italiæ fines irrumperet, ac victoriae spem exploratiorem haberet, Saxones etiam amicos à Germania suos in eiusdem expeditionis societatem sollicitauit, ac spe ingentium, quæ pollicebatur, præmiorum excitis, omnibus certam ad proficiscendum diem indixit. hæc dies pridie Kal. Aprilis fuit, quæ postero anno indictione prima erat futura. His rumoribus in Italiam perlatis omnes subito nouarum cladum metus ingens incescit. nam Italia & moribus, & pietate iam inde ab initio humanissima cum barbararum nationum omnium arma, opesq; mirifice formidabat, quarum